

КРИСТИН ЮРУКОВА

ПРЕД КРЪСТА

chitanka.info

В яслата приличах на жертвен агнец,
майчината кръв бързо попиваше
по острото режещо злато на сламките.
Под бликащата звезда
всички вече ме чакаха,
Ирод, книжниците и фарисеите
грешниците и страдащите,
апостоли и стражите.
Идвах да вплетя дихание в тяхното,
да се гмуркам в ушите им и ги издигам.
И така — без да си поемам за миг въздух.
Копнежът ми прониза отнапред изрисуваните сцени
— благовещението и непорочното зачатие,
избиването на младенците и кръщението,
чудесата и апостолските деяния.
Но само ги освети. Нищо в тях не се промени:
все така ангелът летеше с неизменната вест,
не се свършваха главите под ножа,
грешниците, свити като неродени деца,
отглеждаха греха си, а на Голгота
кръстът събираше залезните лъчи
в раздиращ блясък. Нещата
се подреждаха без мене.
И всяко мое деяние бе предварително решено,
всяко мое деяние бе дума от пророчествата.
Пратен бях да бдя над вечността
и да нямам дял от мига.

Картините се създаваха и разпадаха,
минавах през тях и никоя не ме задържаеше,
течах по определеното ми русло
без сгромолясвания в бездните
и без подземните мъки на криволичещата струйка.

Хората разповиваха пелената

още на първия ми писък,
търсеха да ме познаят кой съм.
Не съм ли Синът — Изпълнител на висшата воля.
За мое добро Йосиф не питаше за бащинство —
да не развали предреченото.
Майка вместо с песни ме приласкаваше
с разказите на пророците —
дълбаеше в паметта ми следите,
по които да крача, за да нямам право на своя
стъпка.

Детството ми ме опръска със смях
единствено в Египет.
В Писанието не е казан ред за живота ми там.
И аз можех да расна незабелязано
и свободно като стръкчето трева.

Дойде време и черупката на мисията ми
отново ме прибра, послушен като вода,
заех формата ѝ.
Макар че градът Назарет не бе отраднo място
и ако ме питаха, никога не бих напуснал
Египет заради него.
Но притежаването на желания бе излишество,
което се налагаше да крия.
Щом се кръстих, тутакси
небесата се отвориха и бях разпознат:
„Този е възлюбеният ми Син,
в когото е моето благоволение“.
От този момент не принадлежах
на себе си, а на тълпите.
Усмивките и плаحوвете на живите
не бяха цветните пеперуди на сърдечността,
допърхали до мене, а мрежи за лов,
хвърлени отгоре ми — изпитание за мисията ми.
Те ме пресрецунаха, за да ми напомнят ролята,
аз играех с пригвоздено лице
сред напрацялата от сокове нива.

Всяко стъбло ми препречваше пространството:
„Ти си заради мене тук“. „И заради мене.“
Никога на собствено основание.

И плачеха в нозете ми, и не знаеха,
че са щастливи — можеха да се променят,
да изливат в пещта на постелите си нова плът.

Стенех: „Човешкият Син
няма къде глава да подслони“.
Измолвах прошката както детето млякото
и хуквах пак да се въргалят в уличната прах
ведно с другите деца,
с кучетата и слънчевите трошици.
Усещах се като камък, който не помръдва.
Да можех да се отместя и да надзърна —
не бях ли смачкал най-главното от себе си.

Понеже вярвах в собственото си битие —
сянка, хвърлена от някой горе —
исках, страстно и заплашително исках
от другите да повярват. Тяхната вяра
щеше да е единственото доказателство, че ме има.
Те с охота ме обграждаха,
острите им лакти и плътни гърбове
зидаха стените на прохода,
през който се провирах.
Тези лица, които дори не помнех,
щяха ли да ми върнат обратно
собствения ми образ?

Кънтях — камък — в центъра на човешкото
гъмжило

и всяка негова вълна откъсваше от мене звук.
Дори да не знаеха нищо за Спасителя
пак щях да им говоря същото,
защото искаха да го чуят. А което не можех
да изразя с думи, го чертаех видимо във въздуха чрез
телата им — изправях ги и ги карах да ходят,

да тичат и танцуват: върших чудеса.

Трънен венец от погледи стягаше челото ми
и не оставах нито миг сам.
Учениците плетяха нозе
в преброените ми крачки и чакаха
поука от страдалчеството. Отвързвах им с притчи

в неяснотата има простор
и за булото на надеждата.

Макар и да станех някога хилядолетно божество,
сега бях млад. А младостта не чака възкресения.
Виждате ме как нахлувам в Йерусалим —
пакостлив като хлапе,
забравил избраничеството си,
яздец в крив танц ослицата. Ето ме и в храма —
трещя и руша, мятam се
под плющия бич на кръвта ми.
И осъмвам с кой да е до мене,
бил той бирник, грешник или фарисей.
Всеки от тях си имаше истина,
трябваше само време и топъл прилив на вино,
за да изплуват отломките и от дъното
и се съединят в ушите ми.
Когато се държах с хората като с равни
и се опитвах да ги разбера, те ме презираха.
Вдигаха възмутени ръце и думи,
блъскаха ме в гърдите — да не се сблизим,
да зее пропад между човека и Спасителя му:
„Дойде човешкият Син, който яде и пие“,
„Ето човек лаком и винопиец,
приятел на бирниците и грешниците!“.

Как ли е потрепервал от хулите им Онзи,
който ме бе пратил? Дали не своеволничих,
за да го уязвя, него всезнаещия,

вездесъщия Разпоредител?
Навъртяха се сцените, радостта я няма,
свършекът е близо. Приготвен е
предателят, съдът и кръста. Помазвам се
с утехата на горделивците,
които нищо си нямат освен име.
Утехата, че съм единствен: „Пазете се от Лъже-
Христос!“.

„А ако не е предреченият и не възкръсне? —
киска се тълпата. — Тогава измамата ще е пълна.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.